

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. M.**, bytem, zast. Mgr. Jiřím Matějčkem, advokátem se sídlem Jiráskova 9, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. KUZL-60492/2014, sp. zn. KUZL-60492/2014/DOP/Od,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, vydané dne 11. 12. 2014, č. j. KUZL-60492/2014, sp. zn. KUZL-60492/2014/DOP/Od (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod,

odboru správního (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 3. 9. 2014, č. j. OSD/0477/22/14/Hn, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku fyzické osoby v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění v rozhodnou dobu (dále jen zákon o silničním provozu), a to pro porušení ust. § 4 písm. c), kterého se dopustil tím, že dne 31. 1. 2014 v 07:00 hod řídil motorové vozidlo zn., kdy na pozemní komunikaci silnice I. třídy, č. 50, mezi obcí Uherský Brod a obcí Bystřice pod Lopeníkem, v místě před odbočkou k místní části zv. Králov, v katastru obce Uherský Brod, při jízdě ve směru na obec Bystřice pod Lopeníkem, nerespektoval pokyn svislé dopravní značky č. B21a - „Zákaz předjíždění“, doplněnou vodorovnou dopravní značkou č. V1a - „Podélná čára souvislá“, a v úseku, kde je tímto dopravním značením výslovně zakázáno, předjížděl před sebou stejným směrem jiná motorová vozidla, jedoucí v koloně vozidel za sebou.

V souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu a ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen zákon o přestupcích), byla žalobci uložena pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, jenž žalovaný zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu, neboť dle napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce přestupku dopustil a správní orgán prvního stupně postupoval správně. Dle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem byly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně provedl důkazy, kterými byly zejména správní spis, výslech obviněného, výslechy zasahujících policistů nstržm. M. B., pprap.. M. K. a nstržm. M. K., jakožto svědků. Co se týče výroku o sankci, i zde žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně žádným způsobem nepochybil a při ukládání postupoval v souladu s právními předpisy.

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

1. Správní orgány nedostatečně prokázaly naplnění materiální stránky protiprávního jednání

Dle žalobce je pro náležité posouzení otázky nebezpečnosti jednání nezbytné stanovit moment, kdy došlo ke zpětnému zařazení do pravého jízdního pruhu. Je rozhodující, zda žalobce předjížděl kolonu v zákazu v místě pro odbočku či pouze dokončil předjíždějící

manévr a bezpečně se, ještě před odbočkou, byť již nepatrně v zákazu, zařadil do pravého jízdního pruhu. Správní orgány dospěly k závěru, že místo, kde došlo k zahájení a ukončení předjíždění není právně významné. Správní orgány tedy akcentují pouze formální stránku přestupku a materiální stránka je již obsažena v tomto nebezpečném jednání. K tomu žalobce upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, a ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115.

2. Správní orgány se nepokusily identifikovat nákladní vozidlo jedoucí v čele kolony

Žalobce vytýká správním orgánům, že se nepokusily identifikovat nákladní vozidlo jedoucí v čele kolony, jehož řidič mohl také určit místo zpětného zařazení do pravého jízdního pruhu. Správní orgány tuto skutečnost nepovažovaly za právně významnou, neboť by jeho výpověď nemohla na zjištěném skutkovém stavu nic změnit. Tento stav žalobce považuje za porušení zásady zákonnosti a zásady materiální pravdy.

3. Rozpor svědeckých výpovědí – rychlost kolony

Žalobce uvádí, že v případě rozporů svědeckých výpovědí správní orgány bez dalšího přijaly jednu ze dvou vzájemně se rozporujících výpovědí týkající se kolony. Správní orgány bez bližšího vysvětlení akceptovaly výpověď svědka pprap. B. o rychlosti kolony. O své rychlosti měl žalobce přesnou vědomost, a to i s ohledem na plánovaný předjíždějící manévr. Výpověď žalobce a svědka však nemusí být nutně v rozporu, ale ve své spojitosti a souvislosti mohou odůvodnit zrychlování kolony. Žalobce je přesvědčen, že případné zrychlování kolony nebylo právně nepodstatné. Minimálně řidiči dvou vozidel jedoucích v koloně měli o předjíždějícím manévru vědomost.

4. Rozpor svědeckých výpovědí – přítomnost svědka (spolujezdce) na místě spáchání přestupku

Žalobce na místě spáchání přestupku zaregistroval pouze jednoho policistu. Ve správním řízení byl překvapen, když byl jako svědek předvolán i spolujezdec, o kterém žalobce neměl žádnou vědomost. Žalovaný v tomto bodě neshledal, že by se správní orgán dopustil pochybení, když toto tvrzení žalobce nikterak nezohlednil.

5. Různé velikostní měřítko snímku daného úseku

Správní orgán prvního stupně předložil svědkům snímek daného úseku pro zakreslení míst, kde došlo k zahájení a ukončení předjíždějícího manévru. Policistům však byly předkládány snímky v menším měřítku než žalobci, aniž by pro takový rozdílný postup byl jakýkoliv objektivní důvod.

6. Neopodstatněnost tvrdosti sankce

Žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů o nepodstatnosti tvrdosti uplatňované sankce, tedy odhlédnutí od zásady vázanosti účelem, kdy se správní orgány dovolávají zásady zákonnosti. Kdyby se správní orgány pokusily o poměření zásady přiměřenosti a zásady zákonnosti, musely by se také zabývat účelem trestu. Neboť se žalobce minimálně pět let nedopustil žádného přestupku, má za to, že je svědomitý řidič a nemůže u něho dojít k naplnění účelu trestu. Konflikt zásady proporcionality a zásady zákonnosti měly správní orgány vyřešit tak, že by dle § 11 odst. 3 zákona o silničním provozu upustily od uložení sankce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uplatnil stejné námitky jako v průběhu řízení před správními orgány, a to zejména v podaném odvolání. Tyto námitky byly dostatečně vyřazeny správními orgány v obou rozhodnutích.

K jednotlivým žalobním námitkám v napadeném rozhodnutí:

K bodu 1: Žalovaný k otázce, zda je důležitý moment, kdy došlo ke zpětnému zařazení z protisměrného do pravého jízdního pruhu, uvádí, že předmětem a cílem přestupkového řízení bylo postavit na jisto, zda žalobce předjížděl jiná motorová vozidla v úseku platnosti svislé dopravní značky č. B 21a anebo ne, a nikoliv to, na kterém místě se žalobce zařadil zpět do svého pruhu. Přestupné jednání bylo žalobci prokázáno svědeckými výpověďmi zasahujících policistů B. a K., kteří se shodují v tom, že žalobce v úseku platnosti dopravní značky č. B 21a předjížděl kolonu čtyř jiných motorových vozidel a v tomto úseku také předjíždění dokončil. Výpovědi se neshodují v určení místa, kde žalobce předjíždění zahájil, tj. zda to bylo ještě daleko před začátkem předmětného úseku anebo hned na jeho začátku. Dle žalovaného tento rozpor neubírá na věrohodnosti výpovědí svědků, neboť podstatné je, že policisté věděli, že právě projíždí úsekem, kde je předjíždění zakázáno. Stejně tak není důležité, v jakém přesném úseku se žalobce zařadil do svého jízdního pruhu, neboť se policisté zaměřili na to, aby žalobce dostihli a přestupek s ním projednali. Za rozhodné žalovaný považoval to, že realizovaný manévr žalobce byl, byť jen částečně, proveden v úseku, kde bylo předjíždění zakázáno. Na této skutečnosti se zasahující policisté i žalobce shodli.

K samotné námitce, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť žalobce měl přehled o dopravní situaci a jeho jednáním nevzniklo žádné ohrožení a ani vzniknout nemohlo, žalovaný uvedl, že předjíždění lze považovat za jeden z nejrizikovějších úkonů, které může řidič v silničním provozu vůbec udělat, protože se při něm nachází v protisměrném jízdním pruhu. Žalovaný odkazuje na veřejně přístupné stránky ..., dle nichž mělo předjíždění v roce 2009 na svědomí celkem 1654 dopravních nehod, při kterých bylo usmrceno 31 osob. V nyní posuzovaném případě, kde k události došlo, je předjíždění výslovně zakázáno a to svislou dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“, kdy je tento zákaz zdůrazněn vodorovnou dopravní značkou č. V 1a.

Tyto značky zde jsou z nějakého účelu, především proto, že v daném místě s ohledem na jeho charakter a místní podmínky je předjíždění pro účastníky provozu na pozemních komunikacích nějakým způsobem nebezpečné.

K bodu 2: K identifikaci nákladního vozidla jedoucího v čele kolony žalovaný uvádí, že není jasné, jakým způsobem by měl správní orgán po tomto vozidle a jeho řidiči pátrat, když toto vozidlo ani jeho SPZ nebylo identifikováno zasahujícími policisty na místě předmetné události. Žalovaný se také domnívá, že by výpověď řidiče nákladního vozidla nemohla na zjištěném skutkovém stavu a na jeho vyhodnocení cokoliv změnit.

K bodu 3: Žalovaný k rychlosti kolony uvádí, že rychlost jízdy vozidel v koloně, stejně tak rychlost jízdy vozidla žalobce, nebyla nijak změřena. Rychlost jízdy byla pouze odhadnuta. Dle svědectví policisty K. jela kolona konstantní rychlostí, která odpovídala rychlosti nákladního vozidla jedoucího před nimi, a v koloně byly dodržovány bezpečné rozestupy. Dle žalovaného tento fakt však není důležitý, protože pokud žalobce pojal úmysl kolonu předjet, měl se nejdříve ujistit, zda tak může legálně učinit. Pokud by tedy kolona začala zrychlovat, měl žalobce od předjíždějího manévru upustit. Proto tato námitka nebyla žalovaným zohledněna.

K bodu 4: Co se týče výpovědi svědka K., v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že tento se do projednávání přestupku na místě s řidičem nikterak nevměšoval, neboť ve své podstatě přestupkové jednání ze strany žalobce neviděl, neboť jej nezaregistroval, protože sledoval situaci v provozu před sebou, a z daného místa ani neměl možnost sledovat situaci za sebou.

Žalovaný se navíc vyjádřil k bodu 5 tak, že tato námitka je neopodstatněná, neboť snímky předložené svědkům a žalobci, ať už jsou velké jakkoliv, zobrazují to samé místo a je z nich patrné, jak se měl žalobce v daném místě pohybovat.

K bodu 6 žalovaný odkazuje na znění ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, dle něhož v daném případě nelze od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spisu se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 5. 2. 2014, úřední záznam Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 5. 2. 2014, fotografie z místa spáchání přestupku a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující 6 záznamů o přestupcích (poslední z roku 2009).

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 19. 3. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 9. 4. 2014 v 9:00 hod. Na jednání žalobce detailně popsal, jak se celá situace, která je mu přičítána jako přestupek, odehrála. Dále uvedl, že nesouhlasí s přestupkem tak, jak je citován policií, neboť předjíždění vozidel v koloně zahájil v místech, kde předjíždění bylo dovoleno a dále, že při předjíždění nedošlo k ohrožení či omezení předjížděných vozidel. Žalobce zakreslil do snímku dané komunikace přibližné místo předjížděcího úkonu.

Žalobce byl poté předvolán k ústnímu jednání v rámci provedení dokazování na den 4. 6. 2014 v 9:00 hod. Dále byli k jednání jako svědci předvoláni pprap. M. K. a nstržm. M. B.. Svědek B. vypověděl, že v inkriminovanou dobu řídil služební vozidlo v civilním provedení a jel čtvrtý v koloně aut rychlostí asi 80 km/h, když ve středovém zpětném zrcátku zaregistroval přibližující se vozidlo žalobce. V místě, kdy již komunikace přecházela v přímý úsek silnice v mírném klesání, byla viditelná svislá dopravní značka „Zákaz předjíždění“ doplněná souvislou dělicí čarou, svědek uviděl, že řidič vozidla Škoda Octavia jej i další vozidla v koloně začal zleva předjíždět. Svědek pro jistotu přibrzdil, kdyby se předjížděcí vozidlo chtělo před něj zařadit, což se však nestalo. Neboť bylo zjištěno přestupkové jednání, žalobce byl zastavenou druhou hlídkou ve složení pprap. K. a nstržm. K., kteří přestupek s žalobcem na místě projednali. Svědek zakreslil přibližné místo, kde došlo k zahájení předjíždění do snímku dané komunikace.

Pprap. M. K. se z jednání omluvil, proto byli spolu se žalobcem a nstržm. M. K. předvoláni na den 13. 8. 2014 v 9:00 hod. Pprap. K. vypověděl, že v uvedené době vykonával službu společně s kolegou nstržm. K. Službu prováděli se služebním vozidlem v barvách policie. Svědek si všiml předjížděcího vozidla odhadem 200 m před křižující komunikací v místě, kde bylo předjíždění dovoleno a dále v místech, kde to již bylo svislou dopravní značkou a plnou čarou souvislou zakázáno. Vozidlo svědka a nstržm. K. se nacházelo jako druhé v pořadí v koloně aut, jež žalobce předjížděl. Svědek na závěr nakreslil do mapy místo, kde došlo k předjíždění ze strany žalobce.

Svědka nstržm. K. vypověděl, že se nedokáže přesně vyjádřit, zda k tomuto předjíždění došlo ještě v místech, kde je předjíždění dovoleno či nikoliv. I když svědek také do snímku komunikace zakreslil možné místo předjíždění, uvedl, že si určením přesného místa není zcela jist.

Správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 3. 9. 2014. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne ze dne 11. 12. 2014, č. j. KUZL-60492/2014, sp. zn. KUZL-60492/2014/DOP/Od, tak, že odvolání zamítl. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba není důvodná.

Zásadním předmětem sporu je, zda lze jednání žalobce po stránce materiální považovat za přestupek či nikoli. Žalobce se vzhledem ke skutečnosti, že pouze dokončil předjíždějící manévř nepatrně v zákazu, ale v dostatečném předstihu před odbočkou, tedy před smyslem změny dopravního značení domnívá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, přitom se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu ve věci, o níž se má za to, že je identická i pro posouzení jeho věci.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „*přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.*“ Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku žalobce nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by se předjížděcího manévru v úseku zákazu nedopustil, avšak zdůrazňuje, že předjíždění pouze dokončil v místě zákazu a že přitom nijak neohrozil provoz na pozemních komunikacích.

Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Žalobce odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, a ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115.

Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán,

osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti předjíždění na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 - 77, konstatuje, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném předjížděcím manévru v místě, kde toto jednání je zakázáno. Zákaz předjíždění byl na daném úseku stanoven nikoliv obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, ale místní úpravou, konkrétně dvěma dopravními značkami. To jsou okolnosti zcela zásadně odlišné od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudků č. j. 5 As 104/2008 - 45 a č. j. 1 As 42/2011 - 115, jichž se žalobce nepřipadně dovolává. V obou rozsudcích je řešen přestupek překročení maximální dovolené rychlosti. V prvním z nich je sice přezkoumávána materiální stránka přestupku, avšak správní orgány se nezabývaly okolnostmi spáchání přestupku, které v dané věci přestupce namítal a které by zároveň byly sto snížit společenskou nebezpečnost přestupku. V druhém případě tato otázka řešena nebyla vůbec. Proto tvrzené okolnosti případu, které by v daném případě mohly snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchaného přestupku, nebyly dány.

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že předjížděním nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek.

Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabýval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Soud se ztotožnil s názorem právních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Zákaz předjíždění byl stanoven místní úpravou, kdy v případě, že ho řidič vozidla poruší, musí tak činit úmyslně nebo minimálně v důsledku nedostatečného sledování situace v provozu na pozemních komunikacích. I když žalobce tvrdí, že měl o situaci dostatečný přehled, mohl svým jednáním ohrozit či omezit ostatní řidiče nacházející se na pozemní komunikaci. Žalobce si byl vědom, že svůj předjížděcí úkon dokončil již v místě zákazu předjíždění, navíc na frekventované silnici (s ohledem na kolonu čtyř vozidel, jenž předjížděl) a tím, že se nacházel 200 m od křižovatky (dle výpovědi svědka K.). Tímto svým počínáním ohrozil zájem chráněný zákonem, kterým je plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

Co se týče druhé námitky žalobce, soud se zde ztotožnil s názorem správních orgánů. Správní orgány považovaly provedení tohoto důkazu za nadbytečné, neboť by neměl žádnou vypovídací hodnotu. I kdyby řidič vozidla jedoucího v čele kolony přesně identifikoval místo zpětného zařazení do pravého pruhu, tento fakt by nikterak nemohl zvrátit závěr, že ke spáchání přestupku žalobcem došlo. Bylo by navíc v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení, pokud by správní orgán měl pátrat po vozidle, u něhož nemá povědomost o identitě řidiče ani registrační značce vozidla.

K rozporům mezi výpověďmi žalobce a svědka K. ohledně rychlosti kolony vozidel, popř. jejím zrychlení, má soud za to, že tato skutečnost není pro předmětné řízení relevantní. Žalobce tvrdil, že pokud by kolona nezrychlovala, tak by žalobce předjíždění dokončil ještě před změnou dopravního značení. Soud k tomu dodává, že si žalobce má počínat tak, aby se přestupku nedopustil a pokud neměl jistotu, že předjížděcí manévr stihne do změny značení, neměl jej vůbec začínat. Z dikce zákona není rozhodné, kdy a kde řidič vozidla započne nebo skončí předjížděcí manévr, nesmí tak činit za žádných okolností, pokud je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

Skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že při projednávání přestupku byl na místě pouze jeden policista (nikoliv i jeho spolujezdec), je v tomto případě irelevantní. Žalobce toto v odvolání nenamítal, proto se s touto otázkou žalovaný nemohl dostatečně vypořádat. Navíc sám svědek K. (spolujezdec) vypověděl, že osobně se žalobcem přestupek neprojednával, neboť celý předjížděcí manévr nepozoroval a ve služebním vozidle prováděl lustrace žalobce.

Ohledně velikosti snímků, které byly předloženy žalobci a svědkům, kdy svědci dostali snímek s větším rozlišením, nespatřuje soud tak zásadní pochybení, které by mohlo mít vliv na to, jakým způsobem žalobce či svědci zakreslili předjížděcí manévry. Soud také nemá za to, že by menším rozlišením snímku mohl být žalobce jakkoliv znevýhodněn.

K žalobci tvrzené tvrdosti sankce mu uložené správním orgánem prvního stupně soud poukazuje na § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu ve znění spáchání přestupku (dle aktuálního znění se jedná o odst. 9), dle něhož: *Od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.* Projednávaný přestupek spadá pod § 125c odst. 1 písm. f) bod 7: *Fyzická soba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.* Dle uvedeného ustanovení nelze od uložení sankce upustit. Správní orgán prvního stupně zohlednil polehčující okolnosti v plné míře, a proto žalobci uložil pokutu v nejnižší možné výši, tj. 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na co nejkratší dobu, tj. 6 měsíců (§ 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu.

Žalovaný při zjišťování skutkového stavu vycházel, obdobně jako správní orgán prvního stupně, z oznámení Policie České republiky ze dne 5. 2. 2014, z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 5. 2. 2014, z výpisu z evidenční karty řidiče - žalobce a z výsledku zasahujících policistů. I podle krajského soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo motorové vozidlo řídil, a že v daném úseku, kde byl dvěma dopravními značkami stanoven zákaz předjíždět jiná vozidla, se dostal do situace, kdy takto předjížděl kolonu čtyř jedoucích vozidel.

K tomu soud na závěr poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011 - 136, „*Nejvyšší správní soud ohledně otázky zavinění stěžovatele dospěl k totožnému závěru jako krajský soud, tj. že se nejednalo o zavinění úmyslné, ale o zavinění z nevědomé nedbalosti. Stěžovatel přehlédl (neviděl) svislou dopravní značku č. B 21a, tedy nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli, pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení, toto vědět mohl a měl. Stěžovatel předně věděl, že projíždí místem stavby nové pozemní komunikace. To samo o sobě lze považovat za okolnost, které měl stěžovatel jako řidič v souladu s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu přizpůsobit své chování. Ve věci není sporné, že vzhledem k výšce před ním jedoucího nákladního vozidla stěžovatel mohl mít ztížený výhled. I toto je však běžná situace v provozu na provozních komunikacích, které řidič musí přizpůsobit své jednání během jízdy. V dané situaci byl stěžovatel povinen jet vpravo (§ 11 odst. 1 zákona o silničním provozu) a v takové vzdálenosti za nákladním vozem, aby byl schopen bezpečně sledovat provoz na pozemní komunikaci a dopravní značky. Pokud chtěl provést úkon předjíždění spojený s najetím vozidla co nejvíce vlevo, aby mohl zjistit stav v opačném jízdním pruhu, měl se předtím ujistit o případném dopravním značení před sebou,*

které by mohl v průběhu manévru předjíždění přehlédnout. Dopravní značka č. B 21a, kterou stěžovatel přehlédl, byla umístěna na rovném a přehledném úseku silnice, pokud by stěžovatel před vyjetím do levé části jízdního pruhu zkontroloval pohledem vpřed dopravní značení umístěné na pravém okraji vozovky, pak by tuto značku mohl zaznamenat. V opačném případě, tj. pokud by se řidič chystal k přejetí do levé části jízdního pruhu a neměl by předtím možnost zkontrolovat dopravní značení po pravém okraji vozovky v dostatečné vzdálenosti před sebou, pak by uvedený manévr neměl zahajovat. Na základě těchto skutečností tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel o dopravním značení vědět mohl a měl.“ Soud tedy uznává, že si žalobce změny dopravního značení nutně všimnout nemusel, neboť na změnu dopravního značení neviděl (jak vyplývá z jeho podání, že se zrovna v danou chvíli nacházel vedle nákladního vozidla, jenž předjížděl), to však není důvodem zlehčování jeho povinnosti chovat se ohleduplně, ukázněně a dodržovat mu stanovená pravidla provozu na pozemních komunikacích.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně